

Bir ormanın içindeki düşler

ilk sergisini 1990 yılında açan Elvan Alpay'ın işleri, zaman içerisinde zorunluluğunu fark ettiren arayışların, çeşitli etüt ve malzeme geçişleri ile uygulanan deneyselliklerin sonucunda ortaya çıkıyor. Alpay'ın çalışmaları bakteri ve bitki formundan yola çıkarak ürettiği üç boyutlu, soyut, minimalist

Elvan Alpay'ın Düş-Orman başlıklı sergisi Ankara'da Galeri Nev'de 18 kasıma kadar izleyiciyle buluşuyor

formlarla çoğalarak mekân düzenlenmesine doğru evrildi. Tuhaf bir hale bürünen bu organik formların törensel tekrarı, onların tanıdık sanat nesnelerine olan yabancıklarını daha da abartılı hale getirdi. Sanatçı, tuval üzerine yaptığı kolaj ve şeffaf polyester malzemeden ürettiği son dönem işlerini *Düş-Orman* başlığı altında Ankara Galeri Nev'de sergilemekte. Alpay'ın yeni çalışmaları, insanın iç dünyasını, tanıdığımız ancak pek sık karşılaşmadığımız imgelerle dile getiriyor. Çocukluğumuzdan beri görsel dünyamızı sarıp sarmalayan "büyülü yaratıklar" ve "bitkiler" aracılığıyla ruhsal dünyamızın derin kıvrımlarında dolaştırıyor bizleri.

Sanatçı aynı zamanda malzemeye kurmuş olduğu bu derin deneysel ilişkiyi zorlayarak tıpkı bir maestroya dönüşmekte. Öyle ki bir ressamdan ziyade ne yapması gerektiğini bilen ve kullandığı bütün malzemeyi yöneten bir orkestra şefi sanki...

Elvan Alpay'ın "harikalar dünyası", Ankara Galeri Nev'de 18 kasıma dek görülebilir.

Farklı malzemeleri kullanmayı ve yönetmeyi seviyorsunuz. Bu sergide yer alan çalışmalardaki yöntem, teknik ve malzeme gibi

GÖRSELİ OKUMAK

ERKAN DOĞANAY

doganayerkan@gmail.com

ayrıntılarla ilgili detaylı bilgi verir misiniz?

Düş - Orman sergisini tuval üzerine kolaj tekniği ile gerçekleştirdim. Kullandığım malzeme şeffaf polyester kâğıt, yalnız bu bildiğimiz kâğıt değil, polyester olduğu için rölyefik yüzey oluşturmaya çok elverişli

bir malzemedir. Büküldüğünde, bir daha kendini bırakmadan o formda kalıyor oluşu sanırım malzemenin en çarpıcı özelliği. Çini ve birtakım pistole mürekkepleri ile yaptığım çizimlerin dekupe edilerek tuval üzerinde çok sayıda katman oluşturacak şekilde üst üste getirilmesinden, polyesteri katlayıp kıvrarak oluşturulan yine katmanlı ancak üç boyutlu formların tuval üzerine yerleştirilmesinden ve kimi eserlerde zemin üzerine yine kat kat likit

akrilik dökülerek oluşturulan çok katmanlı bir sergi olarak tanımlayabiliriz bu sergiyi.

Ağır katmanların gerektirdiği ağır işçiliklerden sonra elde edilmiş gibi, bu çok katmanlığın geçişken hali birbiri arasında herhangi bir sınır ya da zorlayıcılık yaratıyor mu?

Ben bugüne kadarki tüm işlerimde, malzemenin yapısını, işlevini bozmak, onu zorlamak ve bu sayede ondan yeni bir dil oluşturmak kaygısıyla çalıştım. Bu sergide ise malzemenin doğal

hali var, zor olan ise uygulanışında. Ağır işçiliği çok abartıp öne çıkarmak yoluyla aslında içini boşaltmak, ona atfedilen değeri yok etmek, hep taşıdığım bir kaygı oldu.

Aynı formun abartılı tekrarı ile imgesel olarak çağrıştırdığının dışına çıkma kaygısı taşıdığım gibi...

***Düş-Orman* adını verdiğiniz serginizde, düşle ormanı iç içe mi yoksa bir karşıtlık olarak mı yorumladınız? Yoksa her ikisi de birbirini besleyen, tetikleyen ya da çoğaltan bir imge midir?**

Ormanı kayboluşun, yok oluşun metaforu olarak kullandım. Kendini (oluş biçimini) yok ederek yeniden var etmenin bir hayali, "düş"ü gibi okunabilir. Sanırım *Düş - Orman* sergisi, yaşama sunduğum en büyük methiye bu anlamda...

Ormanın bu metaforik işlenişine düşsel bir algıyla baktığımızda, genel olarak toplumsal yapılanmanın ormanı bir sığınak ya da derinliğinde kaybolmak gibi kaygılarla eşleştirebilir miyiz?

Evet, dediğim gibi "orman" kayboluşun metaforu. Tüm değer yargılarının, alışıldık yaşam rutinlerinin, toplumsal değerlerin çökmekte olduğu günümüzde, bu kaotik bilinmezliğin içerisinde yeniden daha yaşanılabilir bir düzen oluşturma umudu taşımak da olası.